

АНДРІЙ БАБІНЕЦЬ НЕСКОРЕНІ

ХУДОЖНЬО-ДОКУМЕНТАЛЬНИЙ НАРИС

В той же час у лікарні під керівництвом лікаря Клешканя йшла робота. Міський госпіталь був заповнений не лише пораненими, але й хворими рівнянами. Продовольство ще не привезли, а боїців треба чимось годувати. Усюди отримав завдання знайти харчі. Як не було важко з продуктами, але рівняни з радістю ділилися хто чим міг. Василь кілька днів мішками носив у міську лікарню хліб та іншу провізію.

Якись час Василь Убийко допомагав Зінаїді Микитівні Безюк зорати і звозити зі всього міста шафи, книги, музейні цінності для обласної бібліотеки. Трохи пізніше В. П. Убийко потрапляє в партизанський загін, який знаходився в Цумані. Незабаром із загону цілий взвод підпільників і партизанів з'явився в Гівне разом з командиром С. Г. Стеховим. Всіх направили в обком, де відділ кадрів розподілив їх на різні роботи. Убийко, як вчитель, потрапив в обком на посаду інспектора. Та в травні 1944-го міськвійськкомат направляє Василя в армію на фронт. Він потрапляє на Північноалтійський. Але підводні рифи долі готували йому нові випробування. Уже із запасного полку Василя Павловича взяв НКВС на перевірку. Особісти не повірили довідці про те, що був Убийко партизаном-підпільником. Не повірили і направили для проходження служби у 28-й штурмовий офіцерський батальйон «для виправдання совісті перед Вітчизною кровно в бою за своє полонення». Так і воював Убийко Василь до кінця війни у штрафбаті. Як писав у своїх віршах уже по війні Василь Павлович:

«Я фашистскую нечисть громил,
прославляя родную страну,
пол-Европы в осях исходил,
приближая Победы весну».

Та цього виявилось замало. Ось що написала мені дочка убийка Людмила Василівна Харланова: «Батькові не вірили, ще дев'ять місяців він працював на шахтах. Як жахливо було бачити презирливі погляди, чути лайку у спину, коли їх вели на роботи. Він писав із тюрми Сталіну».

Кажуть, від долі нікуди не дінешся. Вона, як папілярні лінії на долонях і пальцях рук, у кожного **сього, пройшовши гітлерівський полон, отримавши** добру порцію свинцю у своє тіло, оклигавши після цього, продовжував вести боротьбу у підпіллі, а після цього скуштував ще й «сталінської ласки». Так одним реченням можна описати долю Василя Павловича Убийка. Далі судилося йому повернутися на рідний Дон, працюючи вчителем історії та географії, закінчив заочно Новочеркаський вчительський інститут. Був реабілітований. Одружився на вчительці Любові Гаврилівні. Дочка Людмила також вчителька. Є ще й син Володимир, якого Василь Павлович назвав на честь свого бойового побратима Тормошева. В. Убийко мав звання підполковника. Іноді писав в обласну газету «Червоний прапор». Партизанський білет за номером 1729 йому видали аж 18 грудня 1969 року, далеко по війні. Помер В. Убийко 25 жовтня 1980 року у рідному хуторі Красний Кут Ростовської області.

Дочка Людмила надіслала нам список батькових друзів, з деякими він переписувався після війни. Ось вони, бойові побратими: Вершинін Жора, зв'язківець з партизанського загону Д. Медведєва, Дубина Ольга Миколаївна, медсестра із міськклікарні, Григорій Андрійович Клешкань, лікар з міськклікарні, Баранський, хірург, головний лікар із Тютьковицької лікарні, Доморовський, лікар із Тютькович, Алевтина Миколаївна, лікар, відправлена у партизанський загін, Гольфанд Ліза (Гришина), підпільниця, Гольфанд Зіна, її дочка, зв'язківець в підпільній організації, Соколова Іра, підпільниця, Жарська Марія, підпільниця, загинула у Рівненській тюрмі. Звичайно, є в цьому списку й Афонін Серафим та Безюк Зінаїда.

Після війни Зінаїда Микитівна Безюк була першою завідуючою Рівненською обласною бібліотекою. Працювала також у бібліотеці Рівненського педінституту. Родом з інтелігентної сім'ї. Мати її Стефанія Олексіївна Безюк (Горлова) була близько знайома з Мануїльським, перебувала в ув'язненні за революційну діяльність. Дочка Зінаїди Микитівни Маргарита Ковалець показувала мені так звані відкриті листи у Луцьку центральну тюрму Стефанії Горлової від Францшитки Горлової, писані 26 жовтня 1908 р., де говориться, що живе сім'я бідно, але висилає сестрі 10 карбованців. Отже, у Зінаїди Микитівни, мабуть, у крові були ось ці відчайдушність, патріотизм, самовідданість.

(Продовження. Поч. в №№ 18—24),